

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

afsluttelse. Er der tale om camouflerede handelsaftaler, gælder naturligvis EF's regler herom. Selv om samarbejdsaftaler således afsluttes af medlemslandene, er de allerede på nuværende tidspunkt også underkastet ovennævnte fællesskabsregler.

I betragtning af samarbejdsaftalers stadig stigende betydning kan det ikke på forhånd udelukkes, at det vil vise sig nødvendigt for at sikre lige samhandelsvilkår for alle medlemslande, at også EF som sådan indgår samarbejdsaftaler. Sådanne aftaler skal i givet fald forhandles af Kommissionen på grundlag af et i Rådet vedtaget forhandlingsmandat. Det endelige forhandlingsresultat skal til sin tid godkendes af Rådet.

For så vidt angår spørgsmålet om en eventuel rammeaftale mellem EF og Canada er overvejelserne i EF af Kommissionens anmodning om forhandlingsmandat endnu ikke afsluttet. Initiativet kommer fra canadisk side, og da Canada er og formentlig i stigende grad vil blive en vigtig økonomisk samarbejdspartner, er regeringens standpunkt, at man kan acceptere, at Kommissionen forhandler en aftale af den foreslåede karakter, såfremt dette vinder almindelig tilslutning mellem medlemslandene.

Canada-aftalen var på dagsordenen for mødet i folketingets markedsudvalg den 20. juni 1975 som et af dagsordenspunkterne for rådsmødet den 24. s. m. uden at give anledning til bemærkninger fra medlemmerne.

Det kan tilføjes, at markedsudvalget i oktober 1974, da spørgsmålet om indgåelse af en aftale med Canada første gang var blevet rejst af Kommissionen, tog til efterretning, at den daværende regering ville gå med til, at EF søgte at forhandle en aftale med Canada, såfremt dette var den almindelige opfattelse i Rådet.

Af *John Haaber* (V) til fiskeriministeren (12/8 75):

„Hvorledes agter ministeren at udforme indhold og mål for den aktuelle politik over for fiskerierhvervet, således at fiskere, der har investeret i fiskeri som hovederhverv, kan have en eksistensmulighed, indtil den af ministeren nedsatte fiskerikommission har formuleret forslag til en langsigtet fiskeripolitik?“

(Spm. nr. 310).

Begrundelse.

I den økonomiske nedgangsperiode med stor arbejdsløshed, hvori vi i øjeblikket befinder os, er det afgørende nødvendigt, at regeringen udformer en erhvervspolitik, således at den fulde beskæftigelse genskabes eller i det mindste, at de nuværende arbejdspladser fastholdes.

For fiskerierhvervet er mange uheldige omstændigheder stødt sammen: Stærkt forøgede omkostninger — nedgang i priser — regulering af fangstmængder.

Det regnskabsmateriale, som er forelagt ministeren, understreger med stor alvor, at fiskerierhvervets problemer har et sådant omfang, at erhvervet ikke blot kan afvente, at den af ministeren nedsatte fiskerikommission, som blev bebudet kort efter ministerens tiltrædelse i februar og nedsat den 6. juni 1975, og som indtil nu kun har afholdt 1 møde, afgiver en betænkning.

De forelagte regnskaber viser underskud i den forløbne del af indeværende år fra 30.000-100.000 kr. pr. kutter. Skal fiskere, der har investeret i fiskeri som hovederhverv, overleve, indtil en langsigtet politik er fastlagt, må der nu udformes en politik, der tager sigte på de akutte problemer.

Fiskerikommissionens opgave omfatter ikke den aktuelle politik, men er klart afgrænset til den langsigtede politik.

Det giver i høj grad stof til eftertanke, at ministeren i sit svar til mig på spørgsmål nr. 289 oplyser, at Fiskeribanken i 1973-74 har været meget tilbageholdende med at give lån til ansøgere, som ikke havde direkte tilknytning til fiskerierhvervet, samt at disse alligevel har investeret i fiskerkuttere gennem hjemtagelse af dyre, udenlandske lån. Det vil være urimeligt, om disse investorer yderligere påfører de fiskere vanskeligheder, som har investeret i fiskeri som hovederhverv.

Fiskeriminister *Poul Dalsagers* svar (18/8 75):

Som det er spørgeren bekendt, rammes fiskerierhvervet i efteråret 1974 og i begyndelsen af 1975 af et økonomisk tilbageslag som følge af en uheldig prisudvikling på verdensmarkedet såvel for konsumfisk som for fiskemel og -olie.

Umiddelbart efter at regeringen tiltrådte i februar 1975, var det derfor klart, at det